

Dokazování

Pro spolehlivé zhodnocení adekvátnosti právního posouzení je rozhodující skutek slovně popsáný v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, případně vyjádřený v odůvodnění jeho rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu. Neobsahuje-li skutková věta výroku o vině úplný popis skutečností rozhodných pro naplnění všech znaků skutkové podstaty, je takové rozhodnutí vadné a pro tyto nedostatky nemůže obstát.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 8 Tdo 582/2019-178, ze dne 12.6.2019)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného N. Q. T., nar. XY ve XY, občana Vietnamu, bytem XY č. p. XY, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 9 To 368/2018, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 1 T 138/2018, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 9 To 368/2018, a rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. 1 T 138/2018. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265–l odst. 1 tr. ř. se přikazuje Okresnímu soudu v Kladně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. 1 T 138/2018, byl obviněný N. Q. T. uznán vinným přečinem padělaní a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, kterého se dopustil skutkem popsáným tak, že dne 30. 9. 2015 v ulici XY č. p. XY, v XY, se záměrem získat neoprávněně trvalý pobyt v České republice předložil na pracovišti Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky jako přílohu k žádosti o trvalý pobyt padělané osvědčení číslo CZ-2015-242 vydané dne 23. 9. 2015 Střední průmyslovou školou strojírenskou a jazykovou s právem státní jazykové zkoušky, sloužící pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, přičemž takto činil s vědomím, že zkoušku znalosti z českého jazyka naopak opakovaně nevykonal a osvědčení mu tedy nikdy nebylo vydáno.

2. Za tento přečin byl obviněný odsouzen podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců.

3. Krajský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 9 To 368/2018, odvolání obviněného podané proti shora uvedenému rozsudku soudu prvního stupně podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

II. Dovolání obviněného a vyjádření státního zástupce k němu

4. Obviněný N. Q. T. proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal prostřednictvím obhájce z důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. dovolání, neboť nedošlo k naplnění objektivní stránky

přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, protože předmětná listina nebyla padělána ani pozměněna.

5. Námitky dovolatel vznesl proti použité právní kvalifikaci. Jednak proto, že skutková věta je vnitřně rozporná, protože podle ní měl jak předložit osvědčení vydané školou a tak rovněž toto osvědčení uvedenou školou nemělo být vydáno. Vytýkal i to, že soudy mimo jiné i na základě znaleckého posudku a odborného vyjádření vzaly za prokázané, že předmětné osvědčení je originálem tj. na originální listině a signováno vlastnoručním podpisem ředitele školy, což však neodpovídá tomu, že paděláním nebo pozměněním ve smyslu užití skutkové podstaty nemůže být vytvořen originál veřejné listiny. Buď je listina padělána, tzn. vytvoření neoriginální listiny, která se snaží co nejvěrněji originál napodobit, nebo je listina pozměněna, tedy jsou v ní změněny údaje, které obsahuje. Z provedeného dokazování v posuzované věci přitom vyplynulo, že listina byla vydána osobou k tomu oprávněnou, přičemž však do ní byly pravděpodobně zaneseny nepravdivé údaje.

6. Z uvedených nejasností obviněný dovodil, že soud se nezabýval tím, kdo a za jakých okolností mu osvědčení předal, aniž bylo objasněno, jakým způsobem se mohl k osvědčení dostat, když toto je vyhotoveno na originální listině a je signováno originálním vlastnoručním podpisem ředitele školy, což bylo prokázáno znaleckým posudkem a odborným vyjádřením, a je tedy originálem, jak sám soud v napadeném rozsudku uzavřel.

7. Podle obviněného se soudy nezabývaly subjektivní stránkou činu, jenž mu je kladen za vinu, a nebraly do úvahy jeho tvrzení, že nevěděl, že předmětné osvědčení není vydáno po právu, a proto ho nemohl úmyslně užít, když o jeho nesprávnosti nevěděl a ani nemohl vědět. Poukázal pouze na stručné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, které považoval za nepřezkoumatelné, když z něj není zřejmé, z čeho vychází úvaha soudu, že musel vědět, že osvědčení není vydáno po právu. Jestliže soud svůj závěr opřel jen o to, že obviněný zkoušku opakoval, neznamená to bez dalšího, že znal veškerá pravidla pro složení zkoušky a je mu známo, z jakých konkrétních částí se zkouška skládá, a zda jsou tyto části obligatorní či nikoli.

8. Obviněný zdůraznil, že ve vietnamské komunitě je běžnou praxí, že se na zkoušku chodí opakovaně, dokud se zkouška nesloží a není jim předáno osvědčení. Zkoušky se zúčastnil podruhé, přičemž průběh byl shodný s předchozím pokusem s jediným rozdílem, že po vykonání zkoušky mu bylo předáno předmětné osvědčení. Z těchto skutečností nelze dovodit, že by „musel vědět“, že osvědčení není v pořádku. Soudy navíc svou domněnku o vědomosti obviněného vztáhly k jeho bodovému zisku při zkoušce, přičemž však obviněný nikdy žádný výkaz o průběhu zkoušky neviděl a neobdržel a jeho bodový zisk mu nebyl nikým sdělen. Dozvěděl se o něm až po zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Soudy navíc žádný důkaz k prokázání subjektivní stránky a ke zjištění skutečného stavu věci bez důvodných pochybností neprovedly. Pro uvedené nejasnosti, které soudy neodstranily, se obviněný dovolával z důvodu naznačených pochybností zásady in dubio pro reo.

9. Vzhledem k vytknutým pochybením obviněný v závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 9 To 368/2018, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. 1 T 138/2018, zrušil a podle § 265m odst. 1 tr. zákoníku sám ve věci rozhodl tak, že se obviněný v plném rozsahu zproštuje obžaloby.

10. K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (§ 265h odst. 2 tr. ř.) tak, že popsané skutkové závěry nelze označit za konzistentní a za umožňující dovodit vinu obviněného za spáchání uvedeného přečinu, neboť po skutkové stránce není zřejmé, jakým způsobem došlo ke vzniku obviněným předkládaného osvědčení. Přestože lze připustit, že přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku nutně takové zjištění nepožaduje, není možné akceptovat skutkový závěr, podle něhož osvědčení o znalosti českého jazyka

předkládané obviněným je pravé a je opatřeno pravým podpisem oprávněné osoby (tedy zřejmě vystaveno oprávněným subjektem – školou), a současně že je tato listina zcela falešně (nepravě) vystavena. Vznese proto pochybnosti o správnosti právních závěrů, k nimž soudy dospěly.

11. Dosavadní skutkový stav podle názoru státního zástupce trpí vnitřním rozporem týkajícím se stavu osvědčení (zda bylo či nebylo obviněnému školou vystaveno), a jednak neumožňuje uzavřít, že by obviněný „padělal“ jakoukoli listinu, když není zřejmá existence padělku. Na toto nesprávné hmotněprávní posouzení objektivní stránky tvrzeného deliktu podle něj navazuje nedostatek v subjektivní stránce, poněvadž ze zjištěných okolností nelze na straně obviněného dovozovat vnitřní psychický vztah ve smyslu § 15 tr. zákoníku ke vzniku padělku a jeho užití jako pravého.

12. Státní zástupce považoval za vhodné, aby bylo v řízení pokračováno a bylo doplněno dokazování o to, zda se jedná o nepravě vystavenou veřejnou listinu (když veřejnou listinou jinak osvědčení nepochybně je), a v tom případě by se měl soud zabývat i subjektivní stránkou, již nebyla zatím věnována žádná pozornost. Poukázal však na to, že s ohledem na zjištění, že obviněný zkoušku z českého jazyka reálně nesplnil, k vyhotovování následných osvědčení muselo nutně dojít k protiprávnímu jednání, avšak není doposud zřejmé, která osoba a ve kterém momentu se takového jednání dopustila, a tudíž není ani jasné, o jaký delikt se jedná. Mohlo by však jít i o listinu vystavenou k tomu stanovenými postupy, avšak s chybnými údaji, na což však zatím dokazování nebylo zaměřeno.

13. Z uvedených důvodů státní zástupce dovolání považoval za důvodné a navrhl, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání konaném za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř., podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 9 To 368/2018, a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. 1 T 138/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále aby postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Okresnímu soudu v Kladně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Pro případ, že by Nejvyšší soud shledal, že je v posuzované věci nutno rozhodnout jiným způsobem, než předpokládaným v § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř., vyslovil státní zástupce podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlas i s tímto alternativním postupem.

III. Přípustnost a další podmínky dovolání

14. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

15. Obviněný podané dovolání opřel o důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. Podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. lze dovolání podat, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Z obsahu podaného dovolání a též vzhledem k tomu, že odvolací soud napadený rozsudek ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. věcně přezkoumal, je zřejmé, že obviněný použil uvedený dovolací důvod v jeho druhé alternativě, neboť současně v dovolání uvedl i důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

16. Tento hmotněprávní důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze použít, pokud napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V jeho mezích je možné namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na jeho podkladě nelze proto přezkoumávat a hodnotit

správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotněprávních.

17. Nejvyšší soud v rámci přezkumu správnosti použité právní kvalifikace musí zásadně vycházet ze skutkového stavu zjištěného soudy prvního, příp. druhého stupně, jenž je určující pro právní závěry, který nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak ani v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 564/02, přiměřeně usnesení ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 412/02, ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. III. ÚS 732/02, ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. II. ÚS 760/02, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. III. ÚS 282/03, ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03, aj.].

18. Podle obsahu podaného dovolání Nejvyšší soud shledal, že obviněný uvedené požadavky splnil, protože svými námitkami zásadně brojil proti vadné právní kvalifikaci, již konkrétními výhradami vytýkal závažné nedostatky v objektivní i subjektivní stránce, a tvrdil, že tyto znaky nebyly dostatečně objasněny a není pro ně podklad ve skutkových zjištěních, která vzešla z vadných postupů podle § 2 odst. 5, 6 tr. ř., a proto se dožadoval i aplikace zásady in dubio pro reo.

19. Uvedené námitky obviněného směřují proti nedostatkům v právním posouzení věci, byť částečně s poukazem na nedostatečná a vnitřně rozporná skutková zjištění, která pro uvedené vady nebyla dostatečná pro učiněné právní závěry. Rozhodné podle obsahu dovolání je, že podstata výhrad obviněného směřuje proti vadným právním závěrům, což s označeným dovolacím důvodem podle § 2645b odst. 1 písm. g) tr. ř. koresponduje, a proto Nejvyšší soud, když zjistil, že dovolání netrpí vadami, pro které by jej mohl podle § 265i odst. 1 tr. ř. odmítnout, v souladu s § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodu uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

IV. K výhradám proti nesprávnosti použité právní kvalifikace

20. V dovolání obviněný soudům vytýkal, že se jemu za vinu kladeným přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku dostatečně nezabývaly a po právní stránce jej vadně posoudily, neboť nezkoumaly řádně jednotlivé znaky tohoto přečinu, které nemají podklad ve skutku, jak byl soudy zjištěn. Proto je třeba uvést, že přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, se dopustí ten, kdo padělá veřejnou listinu nebo podstatně změní její obsah v úmyslu, aby jí bylo užito jako pravé, nebo takovou listinu užije jako pravou. Podle tzv. právní věty soud prvního stupně obviněného uznal vinným v alternativě, že padělanou veřejnou listinu užil jako pravou.

21. Z obsahu přezkoumávaných rozhodnutí Nejvyšší soud shledal, že pokud jde o právní závěry, nelze v jejich odůvodnění shledat žádné právní úvahy, ze kterých soudy prvního nebo druhého stupně ohledně učiněné právní kvalifikaci vyšly, protože pokud jde o rozsudek soudu prvního stupně, ten v odůvodnění obsahuje do bodu 18. skutkové závěry založené na objasňovaných skutečnostech, neboť se zabývá obsahem provedených důkazů a jejich případným, nadto velmi stručným hodnocením. Za bodem 18., v němž není (ale ani v částech předcházejících) obsažena žádná právní úvaha týkající se naplnění znaků přečinu, jenž je obviněnému kladen za vinu, a to po objektivní ani subjektivní stránce, následuje krátký odstavec 19., ve kterém soud vyložil své úvahy ohledně trestu.

22. Podle obsahu rozsudku soudu prvního stupně Nejvyšší soud shledal, že jakékoliv úvahy, které by byly zaměřeny na zdůvodnění naplnění znaků přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku v rozsudku soudu prvního stupně zcela chybí.

23. Posoudí-li se ze zkoumaného hlediska obsah usnesení odvolacího soudu, ani v jeho odůvodnění

není reagováno na námitky obviněného uplatněné v dovolání ve vztahu k vadnosti použité právní kvalifikaci přečinu podle § 348 tr. zákoníku, vůči níž obviněný v odvolání, byť zásadně skutkovými námitkami, brojil. Jedinou úvahou hmotněprávní povahy je odvolacím soudem v bodě 7. shrnuté zjištění, že „správně zjištěné jednání obviněného okresní soud také bezchybně právně posoudil jako přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, i zde může odvolací soud zcela odkázat na správné odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje“. Nejvyšší soud se nad takovým závěrem odvolacího soudu pozastavuje, protože nereaguje dostatečně na to, že se soud prvního stupně právní kvalifikací vůbec nezabýval, nehodnotil jak jednotlivé znaky uvedené skutkové podstaty, tak ani nezkoumal zavinění obviněného, které je vyžadováno v úmyslné formě. Při absenci jakýchkoliv úvah směřujících k právnímu posouzení věci je uvedený odkaz na správné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně nesprávný a neopodstatněný.

24. Na základě těchto zjištění Nejvyšší soud, jenž je podle dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. povinen z podnětu dovolání obviněného opřené o tento důvod zkoumat správnost právního posouzení skutku, tzn. zda byl čin, jenž je obviněnému kladen za vinu, správně právně kvalifikován jako trestný čin, případně posuzovat zda nejde o jiný nebo žádný čin (srov. § 265i odst. 3 tr. ř.), se nemůže takového přezkumu zhostit, jestliže v přezkoumávaných rozhodnutích jakékoliv právní úvahy a závěry chybí.

25. Již z tohoto důvodu Nejvyšší soud považoval obě přezkoumávaná rozhodnutí za vadná a nedostatečná pro posouzení správnosti soudy nižších stupňů učiněných právních závěrů, protože takovou pasáž, která by se právních závěrů týkala, ani jedno z těchto rozhodnutí neobsahuje. V takovém případě nemůže Nejvyšší soud učinit potřebný přezkum, neboť při absenci jakýchkoliv úvah a závěrů o důvodnosti právní kvalifikace není oprávněn sám činit za soudy nižších stupňů závěry, pro které není v obsahu přezkoumávaných rozhodnutí žádný podklad. Nelze proto dospět k závěru, zda je použité právní posouzení správné, neboť nejde podle ničeho ověřit, zda byla správná aplikace zákonných znaků skutkové podstaty uvedeného přečinu na zjištěný skutkový stav (srov. rozhodnutí č. 36/2004, s. 299 Sb. rozh. tr.). Takový přezkum není možný, protože není z čeho zjistit, jakými názory byly soudy vedeny a v čem spatřovaly naplnění jednotlivých znaků uvedené skutkové podstaty přečinu, jímž obviněného uznaly vinným. Uvedená povinnost plyne mimo jiné i z ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř., podle něhož z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou obviněného, proč nevyhověl návrhům na provedení důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona o otázce viny a trestu. Takové odůvodnění výroku o vině musí být výrazem naprosto jednoznačného, žádné důvodné pochybnosti nevzbuzujícího závěru, že se právě obviněný dopustil skutku uvedeného ve výroku o vině a že tento skutek vykazuje znaky některého trestného činu uvedeného ve zvláštní části trestního zákona ve spojení s odpovídajícími ustanoveními části obecné (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1692, 1693).

26. Vzhledem k tomu, že soudy obou stupňů v přezkoumávané věci zcela rezignovaly na povinnost výrok o vině po právní stránce odůvodnit, vydaly rozhodnutí, která jsou nepřezkoumatelná, protože z jejich odůvodnění nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na jedné straně a právními závěry soudů na straně druhé. V případě že je rozhodnutí nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, jsou právní závěry soudu porušením ustanovení principu zákazu libovůle v rozhodování, pročež je nutno takové rozhodnutí považovat za rozporné s článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i článkem 1 Ústavy české republiky (dále jen „Ústava“) [srov. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96]. Nemůže proto obstát a musí být zrušeno.

27. Nejvyšší soud, aby zdůraznil, v čem přezkoumávaná rozhodnutí soudů obou stupňů jsou po právní stránce nedostatečná a čím vším se soudy nezabývaly, když nemůže při absenci potřebných právních úvah reagovat na to, s jakými okolnostmi se soudy měly vypořádat, poukazuje na

skutečnosti, které soudy měly zvažovat a ve svých rozhodnutích na ně adekvátně reagovat. Protože takové právní závěry přezkoumávaná rozhodnutí postrádají, jen v obecné rovině lze uvést, že objektem přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku je zájem na řádném a zákonném chodu státního aparátu a důvěra v pravost a pravdivost veřejných listin. Podle § 131 tr. zákoníku se veřejnou listinou rozumí listina vydaná soudem České republiky, jiným orgánem veřejné moci nebo jiným subjektem k tomu pověřeným či zmocněným jiným právním předpisem v mezích jeho pravomoci, potvrzující, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu nebo jiného subjektu, který listinu vydal, anebo osvědčující některou právně významnou skutečnost. Veřejnou listinou je i listina, kterou prohlašuje za veřejnou jiný právní předpis. Podmínky této legální definice splňují, a za veřejnou listinu se proto považují např. občanský průkaz (srov. rozhodnutí č. 30/1962 a č. [49/1963](#) Sb. rozh. tr.), živnostenský list nebo koncesní listina (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 60/1994-I Sb. rozh. tr.), potvrzení lékaře o pracovní neschopnosti (srov. rozhodnutí č. 17/1975 a č. [15/1987](#) Sb. rozh. tr.), potvrzení o ztrátě občanského průkazu (srov. rozhodnutí č. 39 /1991 Sb. rozh. tr.), diplom o ukončení vysoké školy (srov. rozhodnutí č. [65/1972](#) Sb. rozh. tr.), výpis, opis, kopie z katastrálního operátu nebo identifikace parcel vyhotovené katastrálním úřadem (§ 22 odst. 2 zákona č. [344/1992](#) Sb.), výpis a opis z evidence Rejstříku trestů (§ 15 odst. 2 zákona č. [269/1994](#) Sb.), technický průkaz motorového vozidla a osvědčení o tomto průkazu (srov. rozhodnutí č. [2/1995](#) Sb. rozh. tr.), povolávací rozkaz a vojenská knížka (§ 33 zákona č. [585/2004](#) Sb.).

28. Vzhledem k tomu, že právní věta rozsudku soudu prvního stupně spočívá v tom, že obviněný padělanou listinu užil jako pravou, je třeba uvést, že užitím padělané nebo pozměněné veřejné listiny jako pravé je její použití ke stejnému účelu, k jakému slouží konkrétní pravá veřejná listina. Může jít o předložení takové listiny orgánům policie, jiným státním orgánům nebo pro potřeby nemocenského pojištění apod. Pachatel přitom musí vědět, že jde o listinu padělanou nebo dostatečně změněnou.

29. Po subjektivní stránce se z hlediska naplnění citované skutkové podstaty vyžaduje úmysl, a to buď přímý [§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku], nebo nepřímý [§ 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku]. Pro závěr o naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu musí být z hledisek stanovených v § 15 tr. zákoníku prokázáno, že –úmysl pachatele směřoval k užití padělané listiny jako pravé [srov. přiměřeně rozhodnutí č. 22/1968-I. a č. [19/1963](#) Sb. rozh. tr.]. Takový závěr musí být vždy prokázán výsledky provedeního dokazování.

30. Jak bylo uvedeno výše, soudy žádné z těchto skutečností z hlediska naplnění uvedených znaků nezkoumaly, resp. se s nimi v odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí nevypořádaly, a proto není zřejmé, na základě jakých úvah došly k závěru, že se v daném případě jednalo o veřejnou listinu ve smyslu § 131 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť nezkoumaly, že jde o osvědčení vydané Střední průmyslovou školou strojírenskou a jazykovou s právem státní jazykové zkoušky, u níž bylo třeba posoudit z uvedených hledisek § 131 tr. zákoníku, zda jí vydané osvědčení splňuje podmínky veřejné listiny a z jakých důvodů.

31. Pokud jde o povahu této listiny, soudy dospěly k závěru, že byla padělaná, přičemž paděláním veřejné listiny se rozumí úplné vyhotovení nepravé (falešné) listiny, která má vyvolat dojem listiny vydané příslušným orgánem a předepsaným způsobem. Není rozhodující, zda eventuálně obsah padělané listiny odpovídá skutečnosti. Jestliže se však posoudí obsah přezkoumávaných rozhodnutí, této definici zjišťované skutečnosti neodpovídají, protože z odborného vyjádření zpracovaného na posouzení pravosti uvedeného dokladu vyplynulo, že „osvědčení o znalosti českého jazyka obviněného bylo označeno jako pravé“ (srov. bod 10. rozsudku soudu prvního stupně). Odvolací soud i přes námitky obviněného, jež ponechal bez potřebné odezvy, ve stručné reakci na ně se omezil toliko na konstatování, že „... okresní soud správně hodnotil v souvislosti s ostatními provedenými důkazy, včetně závěrů znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, odvětví ruční písmo, ..., i závěrů odborného vyjádření, že osvědčení o znalosti českého jazyka obžalovaného bylo označeno jako pravé. Z provedených důkazů okresní soud dovodil logické a věcně správné závěry, s nimiž se odvolací soud

plně ztotožňuje“ (viz strany 3 a 4 bod 5. až 7. napadeného usnesení odvolacího soudu). Jestliže na základě těchto blíže nevysvětlených skutkových zjištění soudy uzavřely, že předmětné osvědčení bylo „pravé“, pak je udivující, jak mohlo být posouzeno jako padělané. Padělaným by podle shora uvedené definice mohlo být jen tehdy, pokud by bylo celé jeho vyhotovení nepravé. Takový skutkový závěr však soudy neučinily. Ke způsobu, jakým obviněný osvědčení o znalosti českého jazyka získal, soud pouze uvedl, že je získal „nezjištěným způsobem“ a že toto osvědčení „je opatřeno podpisem ředitele školy J. K.“, což vzal za prokázané znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, odvětví ruční písmo (č. l. 47 až 90), a že tudíž jde o originální listinu. Otázka padělání nebo pravosti tohoto osvědčení zůstala tedy nejenom po právní, ale i po skutkové stránce zcela neobjasněna.

32. Rovněž bez bližšího objasnění a pouze v rovině skutkových úvah jsou v přezkoumávaných rozhodnutích uvedeny okolnosti vztahující se k subjektivní stránce posuzovaného přečinu, který je úmyslným trestným činem, přičemž úmysl se musí vztahovat na všechny jeho znaky, tedy jednak na to, že jde o padělanou listinu, i to, že ji obviněný užije jako pravé.

33. Subjektivním postojem obviněného se soudy po skutkové stránce zabývaly, ovšem bez toho, aby ze svých skutkových zjištění učinily potřebný a nezbytný právní závěr o tom, v jakém úmyslu a z jakých důvodů obviněný jednal ohledně každého z uvedených znaků posuzované skutkové podstaty. Podle čeho soud dospěl soud k závěru, že obviněný jednal úmyslně, soud nevyložil, když se navíc nezabýval obhajobou obviněného v tomto směru uplatňovanou jak v řízení před soudem prvního stupně, tak i v odvolacím řízení, tedy zejména tím, že neměl povědomí, s jakým výsledkem zkoušku ukončil, když po jejím ukončení mu bylo osvědčení předáno.

34. K rozsahu provedení dokazování je třeba upozornit, že soud prvního stupně na stranách 2 až 4 v bodech 3. až 18. svého rozsudku uvedl, že za rozhodující důkaz ve věci považoval písemnou zprávu Střední a průmyslové školy strojírenské a jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky v XY, podle které obviněný zkoušku nevykonal, a nebylo mu vystaveno osvědčení. Jednalo se o opakovaný pokus, o čemž svědčí i soudem opatřený evidenční list uchazeče (obviněného), ze kterého soud zjistil, že měl evidenční číslo CZ-2015-242 a zkoušku opakoval, jakož i potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v České republice. Z té zjistil, že obviněný získal 9 bodů, a proto nebyl připuštěn ani k ústní části zkoušky, neboť minimum pro takový postup je 12 bodů. Z těchto skutečností, aniž by zjišťoval, zda o všech těchto skutečnostech byl obviněný informován, soud dovodil, že obviněný musel znát a vědět o všech rozhodných okolnostech, a že tudíž musel vědět, že zkoušku z českého jazyka nesložil a že od oprávněného poskytovatele osvědčení o složení zkoušky z českého jazyka, které je nutné přikládat k žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, nezískal. Jen z těchto důkazů soud dovodil, že obviněný musel vědět a věděl o tom, že osvědčení, kterým disponuje, je falešné. Takové závěry jsou však jen ničím nepodloženými úvahami obou soudů, protože z provedení dokazování nevyplývají, zejména proto, že osvědčení nebylo falešné, ale pravé, jak potvrdily výsledky provedení dokazování, a pokud uvedené osvědčení nemohlo být obviněnému vydáno, neznamená to ještě bez dalšího, že o této skutečnosti věděl, protože soudy neprovedly žádný důkaz o tom, že obviněný mohl o všech jimi uvažovaných souvislostech vědět. Obzvláště když, jak sám v dovolání poukazoval, je cizí státní příslušník, který zřejmě jazyk ani písmo dostatečně nezná, případně ne s potřebným porozuměním, a tedy bylo třeba zkoumat, jak hluboce byl obeznámen se všemi skutečnostmi, které se při provádění zkoušky odehrály, jak byl seznámen s výsledky své zkoušky, zda mu bylo v jejím průběhu tlumočeno a jak na uvedené skutečnosti reagoval. Takové důkazy provedeny nebyly.

35. Rovněž bylo třeba se zaměřit na to, že z úředního záznamu Policie České republiky soud zjistil, že zaměstnanci školy i cizinci, kteří předkládali padělaná osvědčení, byli prověřováni pro podezření ze spáchání přečinů přijetí úplatků a podplácení, avšak věci byly odloženy, neboť podezření se nepodařilo prokázat. V daných souvislostech se jeví jako nesprávný postup, jestliže soud prvního stupně osoby, zejména zaměstnance předmětné střední školy, kteří byli prověřováni v trestním

řízení, a mohli by proto odmítnout podat svědeckou výpověď v trestní věci obviněného, která s původním šetřením velmi úzce souvisí, nevyslechl s odůvodněním, že by nepřinesli žádné poznatky možné pro posouzení trestní věci obviněného, a proto od jejich výslechu upustil (srov. bod 17. rozsudku soudu prvního stupně).

36. Při uvážení tohoto odůvodnění ve vztahu k nedostatečným skutkovým zjištěním vyvstává pochybnost o tom, jakým způsobem došlo k vydání originální listiny Střední průmyslovou školou strojírenskou a jazykovou s právem státní jazykové zkoušky, jakým způsobem a za jakých okolností ji obviněný obdržel, a tudíž zda o tom, že nepravdivě, v rozporu s realitou osvědčuje existenci skutečnosti, která nenastala a z objektivních příčin (nesložení příslušné zkoušky z českého jazyka pro nedosažení potřebného počtu bodů v rámci bodového hodnocení uchazeče) ani nastat nemohla, vůbec mohl vědět (např. i pro svou prokazatelně špatnou znalost českého jazyka). Pokud soud prvního stupně shledal, že pro závěr o naplnění znaků dané skutkové podstaty je možné čerpat ze skutkových zjištění, Nejvyšší soud tomuto jeho postupu nemohl přisvědčit a stvrdit jej jako správný, protože vykazuje vážné nedostatky i v provedeném dokazování, a to ve vztahu nejen k objektivní, ale i k subjektivní stránce, neboť bez bližšího odůvodnění a rozvedení úvah, kterými byl při právním hodnocení věci soud veden, není možné posoudit odůvodněnost takových závěrů.

37. S těmito nedostatky souvisí i nedostatečný popis skutkových zjištění, která neodpovídají výsledkům provedeného dokazování, jak bylo výše naznačeno, a není v nich ani potřebný podklad pro právní závěry, které v odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí absentují. Aby mohl Nejvyšší soud z podnětu podaného dovolání přezkoumat, zda jsou v činu, jenž je obviněnému kladen za vinu, naplněny všechny uvedené znaky soudy nižších stupňů aplikované skutkové podstaty, vyžaduje to, aby pro právní závěry byly v popisu skutku uvedeny všechny nezbytné a podstatné skutkové okolnosti tak, aby tento mohl být dostatečným podkladem pro závěr právní, tzn. pro závěr o naplnění (či nenaplnění) jednotlivých znaků zvažované skutkové podstaty. Jen správné skutkové zjištění totiž může být dostatečným podkladem pro správnost právních závěrů, k čemuž Nejvyšší soud považuje za nutné uvést, že ve skutkové větě rozhodnutí musí být výslovně obsaženy znaky skutkové podstaty (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2001, sp. zn. IV. ÚS 386/2000, ze dne 29. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 565/02, nebo ze dne 6. 10. 2005, sp. zn. II. ÚS 83/04). Proto pro spolehlivé zhodnocení adekvátnosti právního posouzení je rozhodující skutek slovně popsáný v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, případně vyjádřený v odůvodnění jeho rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu. Neobsahuje-li skutková věta výroku o vině úplný popis skutečností rozhodných pro naplnění všech znaků skutkové podstaty, je takové rozhodnutí vadné a pro tyto nedostatky nemůže obstát (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2005, sp. zn. II. ÚS 83/04).

38. Popis skutku pak především neobsahuje žádné nezpochybnitelné a pochybnosti nezbuzující skutkové zjištění k objektivní ani subjektivní stránce, neboť v jeho nedostatečném popisu zcela absentuje nezbytný a zákonem požadovaný skutkový podklad pro závěry, k nimž soudy obou stupňů následně dospěly, aniž by je blíže a konkrétněji odůvodnily a podložily odkazy na výsledky provedeného dokazování a vlastní hodnocení důkazů, které před tím samy provedly, jak jim ukládá § 2 odst. 5, 6 a § 125 odst. 1 a § 134 odst. 2 tr. ř. Zejména jde o absenci skutkových zjištění, která by rozvedla okolnosti, jakým způsobem obviněný padělanou listinu získal, resp. jakým způsobem měl získat vědomost o tom, že jde o padělanou listinu, kterou s tímto vědomím sám užil jako pravou tím, že ji předložil orgánu státní moci za účelem získat povolení k trvalému pobytu na území České republiky, ani jednoznačně vyznívající zjištění k tomu, zda jde o listinu pravou a originální, avšak obsahující nepravdivé skutečnosti, anebo o listinu padělanou, pozměněnou co do své formy i obsahu, případně kdo takovou listinu vydal. Závěr o tom, že obviněný naplnil znaky přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, z těchto důvodů postrádá jakékoliv relevantní podklady, je neúplný a nedostatečný.

39. Při nedostatcích ve výsledcích provedeného dokazování, ve skutkových zjištěních, i v odůvodnění

přezkoumávaných rozhodnutí, jsou tato rozhodnutí vadná a neúplná, protože neskytají žádné skutečnosti nezbytné pro posouzení otázky, zda skutek je či není trestným činem, pro který je třeba postupovat tak, že orgán činný v trestním řízení nejprve učiní potřebná zjištění o rozhodných skutkových okolnostech (srov. rozhodnutí č. [20/1998](#) Sb. rozh. tr.). Závěr o tom, že jsou naplněny jednotlivé znaky zkoumaného trestného činu, musí vyplynout z provedení dokazování a musí být též odrazem ústavního principu presumpce nevinny garantovaného článkem 40 odst. 2 Listiny), resp. článkem 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“), včetně z něho plynoucí zásady in dubio pro reo, které jsou promítnuty do příslušných ustanovení trestního řádu (§ 2 odst. 2, 5 a 6 tr. ř.).

40. Nejvyšší soud při zjištění výše rozvedené vady rozsudku soudu prvního stupně shledal, že odvolací soud, jenž byl povinen tyto vady napravit, tak neučinil, a proto i jeho rozhodnutí bylo nedostatečné, když na námitky obviněného při vadných a nedostatečných skutkových závěrech soudu prvního stupně vůbec nereagoval a nezabýval se jimi přesto, že je obviněný v dovolání jasně a výslovně formuloval, jak z obsahu jím podaného odvolání vyplývá (srov. přiměřeně nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. III. ÚS 1464/13, ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 1104/08, a ze dne 24. 3. 1998, sp. zn. II. ÚS 122/96, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1337/2013, nebo ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 8 Tdo 875/2016). Svou pozornost žádný ze soudů nezaměřil na otázky související s rozhodnými skutečnostmi vážícími se ke správnosti posouzení viny obviněného, a v důsledku toho upřely právo na dostatečnou soudní ochranu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III. ÚS 505/98). Taková vada obecně zakládá porušení práva na soudní ochranu zakotveného v článku 36 odst. 1 Listiny a v článku 6 Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 21. 1. 1999 ve věci García Ruiz vs. Španělsko, stížnost č. 30544/96, § 26, v němž bylo vysloveno, že podle ustálené judikatury musí soudní rozhodnutí uvádět důvody, na nichž jsou založená, v dostatečné míře), a jde proto o porušení práva na spravedlivý proces, protože v jeho duchu je povinností obecných soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit a v tomto rámci se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem vypořádat i s argumenty uplatněnými účastníky řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2008, sp. zn. I. ÚS 3184/07). Jedním z principů představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování je mimo jiné právě povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, a to v trestním řízení způsobem zakotveným v § 125 a § 134 odst. 2 tr. ř. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2004, sp. zn. IV. ÚS 219/03).

41. Z těchto důvodů, mimo jiné i proto, že nejen nalézací soud, ale ani soud odvolací v přezkoumávaném rozhodnutí nesplnil své povinnosti a námitky obviněného uplatněné v odvolání řádně nepřezkoumal a dostatečně adekvátně na ně nereagoval, resp. některé zcela pominul, nezjistil a nenapravit vady rozsudku soudu prvního stupně, který v popisu skutku neuvedl všechny rozhodné skutkové okolnosti objektivní povahy, ani zjištění objasňující znaky subjektivní stránky přečinu podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, nemohla napadená rozhodnutí obstát. Nejvyšší soud proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil jak usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 9 To 368/2018, tak rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. 1 T 138/2018, a podle § 265k odst. 2 tr. ř. i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a poté podle § 265–l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Kladně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

V. K postupu v dalším řízení

42. Na soudu prvního stupně, jemuž se věc vrací k dalšímu postupu, bude, aby napravit všechny v tomto rozhodnutí vytknuté vady a nedostatky. To znamená, aby se znovu pečlivě zabýval všemi znaky skutkové podstaty přečinu podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku tak, aby je objasnil po všech stránkách, a to na základě výsledků dokazování, které k tomuto právnímu závěru bude nutné provést, především se zaměřením na obhajobu obviněného, kterou uplatnil jak v nyní podaném

dovolání, tak i v průběhu odvolacího řízení. Bude nutné provést takové důkazy, jež objasní jednotlivé znaky přezkoumávaného přečinu jak po stránce objektivní, tak i subjektivní. Bude třeba dbát na to, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotněprávní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění (srov. srovnávací materiál Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. 36/2004, s. 298, 299 Sb. rozh. tr., či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2002, sp. zn. 3 Tdo 68/2002). Všechny úvahy jak ke skutkovým závěrům, tak i ohledně právního posouzení bude nutné rozvést v odůvodnění soudních rozhodnutí, a poté na jejich základě uvážit všechny souvislosti tak, aby právní závěry na nich založené byly jasné a vyložené natolik přesvědčivě, aby o správnosti právního závěru nevznikaly pochybnosti. Výsledky tohoto dokazování bude nezbytné v případě závěru, že uvedený přečin byl naplněn, odpovídajícím způsobem vyjádřit ve výroku rozsudku.

43. Nálezací soud se bude muset zejména zaměřit na okolnosti, za nichž k činu, jenž je obviněnému kladen za vinu, došlo. Protože jak skutková zjištění, tak potřebné odůvodnění této právní kvalifikace k uvedené části rozsudku v zásadě chybí, Nejvyšší soud jen podotýká, a to na základě obhajoby obviněného, které zatím nebyla věnována nezbytná pozornost, že bude nutné dokazování provádět i za účelem objasnění skutečností, jichž se obviněný domáhal a na něž v rámci obhajoby poukazyval, včetně případného výslechu osob z řad zaměstnanců předmětné školy, u nichž ani předchozí vystavení riziku jejich vlastního trestního stíhání nezavazuje soud povinnosti se s jejich výpověďmi vypořádat a hodnotit je v souladu se všemi zákonnými pravidly a podmínkami, jak mu ukládá trestní řád, aniž by bez dalšího předjímal, že všichni v úvahu přicházející svědci využijí svého práva a odmítnou vypovídat. Rovněž bude nutné vypořádat se se skutečností, jakým způsobem se obviněný dozvěděl o tom, že zkoušku nevykonal, resp. že ani při svém druhém pokusu v ní neuspěl, neboť teprve tehdy bude možno učinit spolehlivý závěr o tom, že věděl, že nejde o pravou listinu, resp. že jde o listinu sice pravou, ale obsahující nepravdivou informaci, která je z hlediska jednání obviněného zcela zásadního významu.

44. S ohledem na pochybení, která Nejvyšší soud v přezkoumávaných rozhodnutích shledal, na závěr, aby se oba soudy vyvarovaly obdobných nedostatků, důrazně konstatuje, že při odůvodňování rozhodnutí bude třeba postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 (§ 134 odst. 2 tr. ř.), která stanoví, že v odůvodnění rozhodnutí soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění rozsudku musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, a dále proč příp. nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Podobně i z případného rozhodnutí odvolacího soudu musí být zřejmé, jak se v případě podání odvolání vypořádal s jednotlivými námitkami uplatněnými obviněným, popř. dalším odvolatelem (především státním zástupcem), v odůvodnění odvolání a jaké závěry z toho vyvodil ve vztahu k napadeným výrokům rozsudku soudu prvního stupně, a to nikoli paušálně, ale konkrétně tak, aby jeho rozhodnutí mohlo co do své přezkoumatelnosti obstát.

45. Zcela na závěr Nejvyšší soud již jen připomíná, že podle § 265s odst. 1 tr. ř. je nálezací soud vázán shora uvedenými právními názory, vyslovenými v tomto rozhodnutí, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil. Vzhledem k tomu, že napadená rozhodnutí byla zrušena jen v důsledku dovolání obviněného, podaného samozřejmě v jeho prospěch, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (zákaz reformationis in peius; srov. § 265s odst. 2 tr. ř.).

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)